

στην κρηά βουκ ακουεται ἡ κλαγγη σαν φωνή οὐρα-
νόσταλτη :

— Γκλάν-γκλάν ! . . . γκλάν-γκλάν ! . . . γκλάν-
γκλάν ! . . .

Ο Γούνκορς έκανε το σταυρό του.

— Α ! μωρέ προδότη ! χείρεσαι τώρα ! . . . βρον-
τηζε κοντά του φωνή λυσσομανη.

Και φάνηκε αγριοπρόσωπος ο Άλῃ αγῆ, ο φίλος
του. Τό βῶδι το μανό, έσερνε κομπ το ζυγο στάν
τραχηλο, όπου τόν έσπρωγωνε ἡ βουκέντρα του ζευγο-
λάτη. Ένωσε πῶς δέν ακολουθοῦσε ο σύντροφος, πῶς
άλλαξε τό δρόμο του. Τῶνωσε και ριχτηκε νά τήν
κερατίση. Μά ο ραγιῆς χύθηκε άπάνω, τόν έσφιζε
στά μπράτσα και κυλίστηκε μαζί του χάμω. Κι έκει
πού ο άρθανίτης, ξαφνισμενος για τή δύναμη του τα-
πεινού σταυραδερφοῦ, λάγτιζε τή γῆ και μόλυνε τόν
άέρα με τίς βλαστήμιες, γοργός ο Γούνκορς του πήρε
τό γιαταγάνι και του τό βύθισε στά στήθη του.

— Άπιστο σκυλί, ὡς πότε ! . . . βρουχῆθηκε.

Και τράβηξε κατά τήν πόλη ρίχνοντας με περιφρα-
νηση στο στρατόπεδο τό κεφάλι του Άλῃ αγῆ, σαν
νά ριχνε κακή παρασαρκίδα από πάνω του.